

Quan les dones són atípiques, Jeroen Dijsselbloem com a símptom

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
dijous, 6 d'abril de 2017 02:01

És com si algú digués: «m'he comprat una llibreta, un bolígraf i un pis».

Desgraciadament no és un cas aïllat. L'acompanyen ideològicament eminències com l'eurodiputat polonès nazi **Janusz Korwin-Mikke** o l'autòcton **Miguel Arias Cañete**, a qui després d'uns comentaris masculistes van promocionar a comissari de Clima i Energia. Tornem al cas. Segons **Dijsselbloem**, les dones no són subjectes de cap solidaritat, ni reben ni gasten diners, són simples i unidimensionals comparses, concretament prostitutes, amb qui els ciutadans —que no la ciutadania— es pategen els diners.

Les dones triguen setze minuts més que els homes a identificar un infart i reben una medicació no només tardana sinó errònia.

Un bonica demostració d'agafar la part pel tot. Tan i tan habitual que malgrat ser tan insidiosa i nociva moltes vegades ni ens n'adonem. Quantes vegades —ara que el Brexit cou de debò— no hem sentit parlar pomposament de la democràcia més antiga del món, quan, de fet, es refereixen tan sols a una democràcia masculina? Piquin a santa Google «democràcia més antiga del món» o simplement «democràcia» i quedaran estupefactes de com és de general l'oblit de les dones, per no dir el menyspreu.

Realment, no se m'acudeixen exemples més clars i esgarrifosos per il·lustrar, en el primer cas, el sexisme i, en el segon, l'androcentrisme.

Però de vegades és pitjor. Un article sobre malalties cardiovasculars alertava que, contràriament al tòpic, no tan sols a l'Estat espanyol moren deu mil dones més que homes per culpa de les malalties cardiovasculars sinó que les dones triguen setze minuts més que els homes a identificar un infart i reben una medicació no només tardana sinó errònia. Potser es preguntaran per què. Doncs perquè tant una part de la classe mèdica com de la població només té en compte, percep, els símptomes d'infart propis dels homes com a símptomes d'un infart. Una metgessa opina: "No tiene sentido, ¿por qué va a ser típico el patrón de referencia del hombre? Simplemente hay patrones distintos". Científica que també constata que en les investigacions el patró de referència són el homes i això fa que que les dones siguin invisibles (els sona?) i que a l'hora d'establir els símptomes d'una malaltia es produeixin errors. Per cert, es veu que prefereixen homes perquè no tenen alteracions hormonals, ni cicles, ni la menopausa; si no fos que és tan dramàtic i ens hi va la vida, faria riure.

Quan les dones són atípiques, Jeroen Dijsselbloem com a símptom

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
dijous, 6 d'abril de 2017 02:01

Un doctor entrevistat a l'article rebla el clau i la tragèdia: "Con frecuencia, el diagnóstico en mujeres con enfermedades cardiovasculares es erróneo o tardío porque los síntomas son atípicos, [sic] no son los clásicos que se describen muy bien fundamentalmente en el hombre".

Que més de la meitat de la població pugui ser considerada "atípica", que més de la meitat de les persones que tenen un infart es vegin com a "atípiques", és força més que un sarcasme, un oblit i un menyspreu.

Davant de la perillosíssima possibilitat de no sobreviure a un infart perquè considerin que els símptomes que mostro no són "normals", que un individu com Dijsselbloem —per molt que sigui tot un president del l'Eurogrup— m'equipari a una ampolla d'anís del Mono o no sigui capaç de veure en mi res més que una puta em sembla peccata minuta.

Més informació:

a [El País](#) i a [Welt](#)